

og at deres Tilstaaelser vare urigtige, tilbagekalbte de under de i denne Anledning, ifølge Overrettens Kjendelse, optagne hyderligere Forhør fuldstændigt deres Tilstaaelser og paastode at være uskyldige i de dem paasigtede Forbrydelser, samt at være uvidende om, af hvem disse ere forøvede. De angave, at de havde aflagt Tilstaaelserne tvungne ved Mishandling og Trussler af forskjellig Art, hvorhos de udsagde, at først efterat de ved den ommeldte Fremgangsmaade havde ladet sig bevæge til at paatage sig Skylden, indtraadte der en Forandring til det Bedre i den Maade, hvorpaa de bleve behandlede, men efter Tilbagekaldelsen indtraadte den slette Behandling paany, hvorfor de lode sig bevæge til at gjentage deres tidligere Tilstaaelser, og de vovede nu ikke mere at tilbagekalde disse af Frygt for hyderligere Mishandlinger. En under Forhørsdommeren fungerende Politibetjent ansaae det efter sit Udsagn særligt for sin Opgave, at faae Arrestanter til at afgive Bekjendelse. Jeg beder lagt Mærke hertil; det maa dog være en mærkværdig Dommer, som ikke oplyser en saadan Politibetjent om den fuldstændigt falske Betragtningssmaade, han har af sin Stilling, og ligesaa mærkværdigt vilde det være, om en Politibetjent kunde have en saadan Betragtning, uden at vedkommende Dommer paa nogen Maade var vidende derom. Denne Politibetjent og en dengang under samme Jurisdiction arresteret Persen, der senere er afgiven til Straffeanstalten i Viborg, have, som det maa antages, i hele det paagjældende Tidsrum, men fornemmelig før den 1ste April forrige Aar, da Arrestforvarerbefillingen i længere Tid var ledig og midlertidigt bestyredes af den forrige Arrestforvarers Enke under Tilsyn af en Politibetjent som constitueret Arrestforvarer, saavel om Dagen som ogsaa om Aftenen eller om Natten havt fri Udgang til Arrestanterne, hvem de, naar de saaledes indfandt sig hos dem, søgte, som de have udtrykt sig, at „formane“ til at sige Sandhed, en venlig Formaning! Arrestanterne paastaae rigtignok, at Formaningen skete paa den Maade, at de fik Drefsig, hvilket Politibetjenten vel har nægtet, medens han derimod udtrykkeligt har indrømmet, at han foruden meget alvorligt at foreholde dem deres Brøde og tale dem haardt til „under-

tiden har brugt at tage dem i Halskraven og ruste dem.“ Dette har han altsaa gjort, fordi han ansaae det som sin Opgave at bringe Arrestanter til Bekjendelse, ligesom han ogsaa i dette Tiemed har hensat dem i formørkede Arrester, og for især at influere — det skal vel være indvirke — paa En af dem, har han ladet dennes Søn vise sig i en Sidearrest, hvorefter han har lukket Døren op og sagt: „Der kan Du see, at Din Søn er arresteret, og hvis Du ikke tilstaaer, vil Din Datter og Din hele Familie ogsaa blive det“. Dette synes dog fuldstændigt at gaae ud paa at bringe disse Folk til at blive saa forvirrede og forstyrrede i deres hele Betragtning om, hvorvidt de ere skyldige eller ikke, at de meget let kunne komme til at tilstaae Noget, hvori de slet ikke vare skyldige. Det oplyses tillige, at de, foruden at være blevne satte i formørket Arrest og rustet i Halskraven, bleve belagde med Haandjern, uden at Overretten kunde ansee den Grund, som anførtes derfor, nemlig at forhindre dem fra at begaae Selvmord, for skyldstgjørende. Forsaavidt endelig den ene Arrestant har klaget over at have lidt af Kulde i Arresten, er der, efter de i saa Henseende fremkomne Oplysninger, ogsaa Tøie til at antage, at denne Klage ikke har været aldeles ubegrundet. Her seer man altsaa, hvad der kan finde Sted ogsaa ude i Landet, hvorledes Borgere ogsaa der kunne blive behandlede, naar den Ulykke rammer dem, at Omstændighederne ved en eller anden Leilighed, naar der er begaaet en Forbrydelse, synes at tale imod dem. Er det en Tilstand her i Landet, hvorpaa vi med Nøilighed kunne see? Hvad skeer der imidlertid med de Vedkommende, som have udøvet denne Behandling? Intet! Forhørsdommeren antages „tildeels“ at have været uvidende om de Misbrug, der have fundet Sted; ham gjør man altsaa ikke Noget ved, og hvad Politibetjenten angaaer, har man slet ikke hittret sig om, hvorvidt hans Handlemaade var rigtig eller ikke. Det kan maaskee være, at han ikke hører under Domstolens Paakjendelse; det veed jeg ikke, men nok er det, at den Behandling, som disse Autoriteter have nydt ved Domstolen, efterat de have gjort sig skyldige i slige Misbrug, paany maa vise, at vi ere aldeles retløse i et Til-